

PRÍCHOD LODE

Al-Mustafa, vyvolený a milovaný, úsvitom svojho dňa nazývaný, vyčkával dvanásť rokov v meste Orfalés na návrat svojej lode, ktorou mal odplávať na rodný ostrov.

Na dvanásty rok, siedmeho dňa ajlúlu¹, mesiaca žatvy, vystúpil na vršok za mestskými hradbami a uprel zrak k moru; vtom zočil svoju loď, ako sa približuje v hmle.

V tej chvíli sa brány jeho srdca otvorili dokorán a jeho radosť vzlietla ponad šíre more. Zatvoril oči a v modlitbe sa ponoril do tíšín svojej duše.

Ako však zostupoval z vrška, premkol ho smútok a srdce mu nahlodávala myšlienka:

Ako mám len tak v pokoji odísť a necítiť pritom žiaľ? Nie, neopustím toto mesto bez rany na duši.

Predlhé boli dni, ktoré som v bolesti prebdel za jeho hradbami, a dlhé boli noci, čo som trávil v osamení. Či sa vari niekto dokáže rozlúčiť so svojou bolesťou a osamelosťou bez štipky ľútosti?

1 Arabské pomenovanie pre mesiac september, používané najmä v oblasti Levanty.

Priveľa úlomkov svojho ducha som roztrúsil po týchto uliciach, primnoho detí mojej túžby sa v nahote túla medzi týmito vrškami; neviem sa od nich len tak odlúčiť, nie bez pocitu ťažoby a bóľu.

Nie šaty dnes zo seba zhadzujem, ale kožu, ktorú zo seba vlastnoručne strhávam.

Nezanechávam tu myšlienku, lež srdce, čo zosladlo hľadom a smädcom.

Napriek tomu už viac nemôžem otáľať.

More, ktoré k sebe všetko vábi, ma volá a ja sa musím nalodiť.

Pretože zotrvať na mieste, hoci knôt lampy nocou horí, znamená zmrznúť na kryštáliky ľadu a ostať navždy uväznený v nehybnej forme.

Rád by som si vzal so sebou všetko, čo sa tu nachádza. No ako to urobiť?

Hlas predsa nedokáže uniesť jazyk či pery, ktoré mu dali krídla. Sám sa musí vydať hľadať éter.

A orol letí slnku v ústrety sám, bez hniezda.

Teraz, keď sa ocitol na úpäti vrška, znova sa obrátil smerom k moru a uzrel, ako sa jeho loď približuje k prístavu; na prove rozpoznal námorníkov, mužov zo svojej domoviny.

Jeho duša na nich zvolala a takto k nim prehovoril:

Synovia mojej pradávnej matky, vy, ktorí brádzate vlny prílivu a odlivu. Ako často ste sa mi zjavovali v snoch!

A teraz prichádzate za bieleho dňa. No precitnutie je hlbšie ako sen.

Som pripravený vyplávať. Horím nedočkavosťou a s napnutými plachtami čakám na vietor.

Ešte raz sa nadýchnem v tomto bezvetrí, ešte naposledy sa milujúcim zrakom rozhliadnem, než zaujmem svoje miesto medzi vami, moreplavec medzi moreplavcami.

A ty, šíre more, nikdy neusínajúca matka, ty, čo prinášaš pokoj a voľnosť rieke i prúdu; už len jeden ohyb zdolá tento potôčik, už len raz zazurčia jeho vody v mokrine – a potom s tebou splyniem, nekonečná kvapka s nekonečným oceánom.

Ako tak kráčaľ, z diaľky videl, ako ženy i muži opúšťajú svoje poľa a vinice a náhľia sa k mestským bránam. Počul, ako volajú jeho meno, ako sa z jedného poľa na druhé rozlieha hlasná zvesť o tom, že jeho loď prichádza.

A pýtal sa sám seba:

Vari deň lúčenia bude dňom zvitania? Mohol byť vari môj predvečer mojím úsvitom?

A ako sa zachovať k tomu, kto zanechal svoj pluh uprostred brázdy, či k tomu, kto zastavil kolo vínného lisu?

Stane sa moje srdce stromom obťažkaným ovocím, ktoré smiem odtrhnúť a rozdať im?

Vyprýšti moja túžba ako prameň, aby som mohol naplniť ich čaše?

Som azda harfou, ktorej strún sa dotkne sám Všemohúci,
alebo flautou, ktorú rozozvučí svojim dychom?

Som hľadačom tíšav, a napriek tomu – aký poklad som
v nich našiel, aby som sa oň mohol s dôverou podeliť?

Ak je tento deň dňom mojej žatvy, kdeže sú polia, na
ktorých som sial, a v akom to bolo období, že si naň
nespomínam?

A ak vskutku nadišla hodina, keď mám pozdvihnúť svoju
lampu, nie je to môj plameň, čo v nej plápolá.

Moja lampa zíva prázdnotou a temnotou;
strážca noci ju naplní olejom a zapáli knôt.

Toto všetko vyjadril slovami. No mnoho iného v jeho
srdci zostalo nevy povedané, pretože sám svoje naj-
vnútornejšie tajomstvo vyjaviť nedokázal.

A keď vstúpil do mesta, všetci mu vyšli naproti, volajúc
naňho stáby jedným hlasom.

Otcovia mesta predstúpili a riekli:

Neopúšťaj nás ešte.

V našom súmraku si bol ako lúč svetla na pravé poludnie
a tvoja mladosť nám umožnila snívať.

Nie si viac medzi nami cudzincom, ba ani hosťom, lež
naším synom, drahým a milovaným.

Nedopusť ešte, aby naše oči márne túžili po tvojej tvári.

I riekli mu kňazi a kňazky:

Nedopusť, aby nás teraz rozdelili morské vlny a aby roky,
ktoré si medzi nami pobudol, zostali len spomienkou.

Tvoj duch kráčal medzi nami a tvoj tieň vrhal svetlo na naše tváre.

Veľmi sme ťa milovali. No naša láska bola nemá, do závojov zahalená.

Teraz však na teba nahlas volá a túži sa pred tebou obnažiť.

Odjakživa platí, že láska nepozná vlastnú hĺbku, až kým nenastane hodina odlúčenia.

Aj ďalší ho zaprisahávali, no on im neodpovedal. Len zvesil hlavu; a tí, ktorí stáli v jeho blízkosti, videli, ako mu na hrud' stekajú slzy.

Potom sa spolu s ostatnými odobral k veľkému priestranstvu pred chrámom.

V tej chvíli zo svätyne vyšla žena, ktorú volali al-Mitra. Al-Mitra bola veštkyňa.

Venoval jej pohľad plný nehy, pretože to bola práve ona, ktorá ho prvá vyhládala a uverila v neho, keď bol v meste ešte len jediný deň.

I pustila sa do chválospevu na jeho osobu:

Ó, prorok Boží, ty, ktorý si sa vydal na cestu hľadania Najvyššieho, dlho si pátral v diaľavách po svojej lodi.

A tvoja loď teraz priplávala a ty sa musíš nalodiť.

Hlboký je tvoj pocit clivoty po kraji tvojich spomienok, po zemi, kde prebývajú tvoje vyššie túžby, a naša láska ťa nespúta ani naše potreby neodďalia tvoj odchod.

Predsa len ťa však prosíme, aby si k nám pred odchodom ešte raz prehovoril a vyjavil svoju pravdu.

A my ju odovzdáme svojim deťom a tie zas svojim deťom,
aby nikdy neupadla do zabudnutia.

Vo svojej osamelosti si sa prizeral plynutiu našich dní,
a keď si bdel, načúval si nárekom a smiechu nášho
spánku.

Odhaľ nám preto teraz nás samých, podel sa s nami o to,
čo ti bolo vyjavené z tajomstiev medzi zrodením
a smrťou.

A takto im odpovedal:

Ľud orfalský, o čom len môžem rozprávať, ak nie o tom,
čo v tejto chvíli spôsobuje poryv vo vašich dušiach?

CHALÍL DŽIBRÁN PROROK

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 626
Zodpovedné redaktorky Lucia Krajičková a Jana Števlíková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu *Kahlil Gibran: The Prophet*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Classics,
an imprint of Penguin Publishing Group, v New Yorku v roku 2019,
preložila Danuša Čižmíková.
Kreatívne konzultácie Jana Kantorová-Báliková
Ilustrácie Ľuboslav Paľo
Návrh obálky Roman Juhás
Grafická úprava a sadzba Miriam Vyšňovská
Tlač xxxx

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS **MEDIA**